עוד שבוע עבר

אמא שלי אמרה שהיא לא זוכרת חום כזה נורא. אמרתי לה שכל שנה היא אומרת אותו דבר, ושהחום השנה בכלל לא נורא. חמש דקות אחרי זה הודיעו בטלוויזיה שעומס־החום הוא הגבוה — או הקשה — או איך שאומרים את זה — ב־30 השנים האחרונות.

מי שלא ראה את החיוך של אמא שלי לא ראה שימחה מימיו. גם הטלוויזיה נגדי, לעזאזל.

★ ★ ★

חיי אדם זה ערך מקודש. חיי אדם זה הכל. כל השאר, ובמיוחד רכוש זה שטויות. ובכל זאת כשהורסים בית של מישפחה כעונש שעל שאחד מבניה עשה מעשה נבלה — זה נורא.

לעיתים קרובות אנחנו רואים בטלוויזיה איך הורסים בתים. מצלמים את הבית כשהוא שלם, מצלמים את החיילים שבאים להרוס, מצלמים את הבית אחרי שנהרס ואת המישפחה הבוכה וההמומה.

אני לא שונאת את החיילים שהורסים בית. אי־אפשר לשנוא פועלים שבאו לעשות מה שהכריחו אותם לעשות. אני בטוחה שהם שונאים את העבודה האיומה הזאת. כן, כן, אני יודעת שאפשר לסרב לפקודה לא־חוקית וכו', אבל אני לא התנסיתי בזה, למזלי.

אף אחד לא אמר לי, כשהייתי בת 18, תהרסי בית כי זה חשוב למולדת. ואילו היו אומרים לי מי יודע איך הייתי מגיבה.

אבל השבוע כשהראו בטלוויזיה איך הורסים ארבעה בתים, צילמו חייל אחד כשהוא צוחק.

שנאתי אותו ממש. לא את החייל. אני לא שונאת חיילים. שנאתי את האיש בתוך המדים.

★ ★ ★

ליכוד נכבד!

אני לא יודעת מי זה סיפר לכם שהמכונית המצחיקה הזאת שמשמיעה שירים ברמקול תביא לכם קולות. מה שאני יודעת שעכשיו קיץ וחם והילדים בחופש, ואנשים עובדים קשה יותר מהרגיל, וגם צריכים ללכת ללונה־פארק ולסרטים של ילדים, ובכל מקום מזיעים ובכל מקום יש תור וכולם נורא עייפים ועצבנים.

בן־אדם שיש לו מזל — ויש כאלה — מגיע הביתה בשעה 3 אחרי הצהריים, עושה מיקלחת קרה ונופל על המיטה כדי לישון איזה שעה ולאגור כוח לערב החם ולילה.

ואז, איך שהבן־אדם עם המזל סגר את העיניים שלו, פתאום הוא מתעורר כי המכונית המצחיקה שלכם עם השירים הציוניים חושבת שזה הזמן לאסוף קולות.

ב־3.30 אחרי הצהריים? תרעו לכם שזו שעה מאוד לא תרבותית לאסוף קולות. אם תתחילו ב־6 יש סיכוי שמישהו בכלל יקשיב לכם.

מה אתם אומרים?

★ ★ ★

ישבנו בבית־קפה ברחובות — קורה. אף אחד לא מושלם היום. מלצרית מקסימה ניגשה אלינו, חייכה ואמרה: „שלום, מה שלומך?" ביקשנו קפה וגלידה ועוד דברים קונבנציונאלים. אבל אחד מאיתנו רצה תה קר דווקא.

„אין לנו תה קר, כי אף אחד לא מבקש את זה, אבל אני לא חושבת שזו בעייה לעשות. עושים תה רגיל ומוסיפים לו מים קרים, לא?"

הלכה והזהרה עם כוס של תה קר וחיוך נוסף.

כשתחשבו על ויתורים טריטוריאליים, אני מבקשת לא להחזיר את רחובות תמורת שלום. כמה מקומות יש בארץ שבהם המלצרים מחייכים ויוצאים מעורם כדי לשמח לקוח? רחובות כבר אמרנו?

★ ★ ★

שמתם לב שהיה כאן ביקור בעל חשיבות עליונה בשבוע שעבר? הכומר הבכיין (זה שנתפס על חם עם זונה ואחר כך בכה בטלוויזיה חצי שעה) בא לבקר את העם היושב בציון.

כששאלו אותו למה בא, ענה: „ישראל עוברת עכשיו תקופה מאוד קשה. אנחנו חושבים שהיא זקוקה לתמיכה, אז באנו."

האם מצבנו כל־כך חמור?

במקום לוויה

לוויה היא דבר נורא, כי היא סוף. גם לנפטר וגם לחברים שלו ולמישפחה שלו וגם לסתם מוקירי זיכרו של הנפטר.

לא הלכתי ללוויה של יאיר הורביץ כי – בעצם אין לי סיבה. לא הלכתי כי עד שהרגשתי צורך ללכת – הלוויה כבר נגמרה. ועכשיו כבר אין לי לאן ללכת כי לא תהיה ליאיר עוד לוויה.

אז במקום לוויה הנה סיפור קטן על האיש שהיה מיוחד בגוף אנשי הספרות. מיוחד בתמימות שלו, מיוחד בצניעות, מיוחד בוויתור על כבודו, ובמיוחד בזה שהוא נתן ל־כמה מחבריו הטובים, סופרים ומ־שוררים כמובן, לעשות עליו את תרגילי העליונות שלהם.

לפני הרבה שנים, כשכולנו היינו צעירים, בדירה אחת בתל־אביב שיחקו קלפים במוצאי־שבת. מין מקום כזה שהספרות והתרבות התל־אביביות באו להתפרק מהמוזות ו־להרוויח או להפסיד כמה לירות בפוקר.

היו שם דידי מנוסי ומאיר וי־זלטיר ויונה וולך וגבריאל מוקד ו־הלית ישורון ועוד איזה שניים־שלושה ציירים ושניים־שלושה פסלים וחמישה־שישה שכבר שכח־תי אותם, וגם כותבת שורות אלה.

הגברים ישבו סביב שני שולחנות ובסבר־פנים חמור מאוד שיחקו פוקר. משוררת אחת או שתיים ישבו ליד החלון, הביטו החוצה במבט בוהה ואולי חיפשו איזה מוזה. מכל הגברים היה יאיר הורביץ היחידי שלא ידע לשחק פוקר, ולכן רק ישב והביט על חבריו בעלי המבט הגברי מאוד.

שתי דמויות נשיות (שלא אזכיר את שמן) ישבו במיטבח וחשבו איך לסדר את עדת המגעילים המשחקת קלפים – שתי הדמויות גדלו בבתים שבהם מישחק קלפים וזנות היו היינו הך.

באחד הערבים פתחו שתי הב־חורות הצעירות שקית ביסקוויטים וחשבו לעצמן מה אפשר לעשות ב־ביסקוויטים שיפריע לשחקני ה־פוקר. חשבו חשבו והגיעו למסקנה שאם ישימו ולווטה בין שני הביס־קוויטים יקבלו כל השחקנים שילשול רציני.

לקחו כל ביסקוויט, מרחו עליו כמות נדיבה של ולווטה ומעליה שמו עוד ביסקוויט. מילאו צלחת גדולה בסנדביצים המעניינים והגישו ל־שולחן.

עדת הגברים עטה על הביבוד כ־מוצאת שלל רב וכל אחד לקח סנדביץ כזה, דחף לפה ולעס בתענוג. רק יאיר הורביץ שלא שיחק קלפים ולא שיחק את המאצ'ו, טעם את המעדן וצעק: „חבר'ה, יש כאן מישחת־שיניים או משהו כזה!"

„שתוק מטומטם!" אמרו לו מביני הדבר ובתנועות גבריות מאוד חיסלו את צלחת הוולווטה. יאיר לא נעלב, הוא רק הפסיק לאכול והיה היחיד שלא סבל מתוצאת הלוואי של הביבוד המעניין.

בחור מיוחד היה יאיר. כתב שי־רים יפים ולא היה צריך את כל המישחקים מסביב.

יפות, יפות!

מרמים אותנו כל הזמן. לוקחים את הנשים הכי יפות ומלבישים עליהן פירסום של מוצרי קוסמטיקה ורוצים שנאמין שהן נעשו כל־כך יפות בזכות המוצרים. ואנחנו מאמינות. ממש מגיע לנו, טיפשות כאלה.

● ● ●

תראו כמה שהאשה של קרליין יפה. זה הכל יופיה היא גם חסכונית. היא קונה ומשתמשת במוצרים הכי זולים בארץ. לק לציפורניים — ב־5.30 ש"ח, שפתון ב־5.80 וצלליות ב־11.80. כיף לה.

● ● ●

לעומת חברותיה, שצריכות למרוח על עצמן כל מיני מישחות ואיפור, מספיק לשחקנית ג'ין סימור להשתמש בספריי־דאודורנט של לה זרדין ותיראו כמה שהיא משגעת.

● ● ●

גם הנסיכה דיאן פון־פירסטנברג לא צריכה להתאמץ. כמה טיפות של בושם טטיאנה ותראו איך שהיא נראית. וכמה זה כבר עלה לה? 23 ש"ח בלבד

● ● ●

וגם היפה של ולטינו לא צריכה כלום מלבד כמה טיפות בושם. אבל לה יש הוצאות. כל בקבוק עולה לה 136 ש"ח, וזה בקבוק קטן. הגדול עולה 212 ש"ח.

קרליין
איפור של קיץ

טטיאנה
טיפות של בושם

לה זרדין
ספריי־דאודורנט

מפני שהיא מתאפרת באיפור הקיץ של החברה. מורחת קצת קונסילר (מסווה פגמים) ב־7.95 ש"ח, טיפה ליפגלוס (על השפתיים) ב־7.50 ש"ח, וקצת סומק ב־9 שקלים.

● ● ●

הביטו כמה יפה נערת „קטי", אחרי ששמה על עצמה את האיפור מסידרת מסע מידבריות. כלום. קצת שפתון ב־10.90 ש"ח, צללית ב־9.80 ותוחם שפתיים ב־6.70.

● ● ●

והבחורה היפה של אוריס קוסמטיקס. מלבד

ולנטינו
יופי יקר מאוד

קטי
איפור מידברי

אוריס קוסמטיקס
יופי חסכוני